

WE ARE HOME AT GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

CHÚNG TÔI Ở NHÀ TẠI GILLETTE

THE FAMILY · 06

Một thân xác Ý, với tất cả những gì nó từng là, sắp sửa đoàn tụ với một trí óc Mỹ, với tất cả những gì nó đã làm — bên trong những khoảng lặng học được từ Mẹ Gillette và những lời dạy độc nhất của bà.

Tôi biết cách tôn trọng sự chờ đợi. Không bao giờ vội vàng. Bài học tôi đã học là thế này: mọi thứ sẽ đến với người biết chờ đợi — không vội vã, và hơn thế nữa, không kỳ vọng.

Là một người không đòi hỏi gì xưa nay vẫn luôn là một ẩn số. Việc không thể bị mua chuộc tước đi quyền lực của một con người. Nhưng lấy mà không xin phép — đó là điều tôi dạy. Đúng như cách mọi người phụ nữ trên đời vốn đã quen làm theo bản năng di truyền.

Một hôm chúng tôi gặp nhau trong cùng một phòng tắm, cùng một giờ, cùng một khoảnh khắc — cha tôi và tôi, đang cạo râu. Cả hai có cùng một cuộc hẹn vào cùng một giờ, và quy tắc luôn chỉ có một: đến sớm, không bao giờ đúng giờ.

Ông dừng lại một lúc để quan sát nghi thức cạo râu của tôi và nhận ra một điều khiến ông ngạc nhiên. Lượt đầu tiên trên mặt đi từ dưới lên trên, ngược chiều râu. Lượt thứ hai cạo phần giữa. Chỉ lượt cuối cùng mới đi từ trên xuống dưới. Và mỉm cười, ông hỏi tôi ai đã dạy tôi.

Tôi nhìn ông thật kỹ. Ông không bao giờ nói mà không có lý do. Tôi phải giải mã ý định thật của ông. Nhưng chỉ có một câu trả lời: con học từ cha — từ năm con năm tuổi, sáng nào cũng nhìn cha cạo râu. Ngay cả khi ông ốm sốt tới 104 độ F, ông vẫn dậy, cạo râu, rồi quay lại giường.

Và điều tôi nhận thấy là ông không bao giờ đi ngược chiều râu ở lượt cuối ấy. Vì ông thường nói phần thô ráp là bản sắc của một người đàn

ông — nếu quá nhẫn nhụi, anh sẽ thành đàn bà.

Tối hôm ấy, tháng 5 năm 2030, tôi đang dạo bước trên những con phố Boston của tôi. Ký ức không ngừng trỗi dậy. Vài giọt nước mắt đóng khung cuộc đời tôi, cả chặng hành trình ấy.

Tôi chỉ cô đơn về thể xác. Còn trong tâm trí thì tôi được vây quanh — bởi tất cả những ai từng cho tôi một câu nói, một câu đùa, một câu chuyện, một giai thoại, và đã lấp đầy ký ức của tôi. Và từ nhỏ tôi đã học được rằng không bao giờ được quên những chi tiết. Vì chúng là nền móng của mọi cuộc trò chuyện nghiêm túc. Xưa nay vẫn luôn như thế.

Đã đến lúc thanh toán sổ sách. Và việc ấy bao giờ cũng làm sau một ván poker trên bậc cầu thang, trước khi về nhà — không bao giờ trước đó.

GILLETTENARRATIVE thoạt đầu xuất hiện trên màn hình radar. Rồi nó bị đặt dưới sự theo dõi. Rồi được kiểm tra và xác minh. Và chỉ sau đó nó mới trở thành thứ mà nó sinh ra để trở thành: một câu chuyện.

Ai cũng luôn hỏi cùng một câu: làm sao tôi có thể cho đi mọi thứ chỉ với 1 USD — và làm sao tôi có thể xây dựng tất cả chỉ với 70 USD một tháng.

Câu trả lời nằm bên trong một hình ảnh.

Tôi đang ở trong căn nhà gỗ, trước ngọn lửa. Và bên kia sông tôi nhìn sang Prudential Center Tower của Boston — nơi từng là nhà của mẹ tôi trong những năm bà cưu mang tôi. Và tôi luôn có cùng một ý nghĩ.

Lẽ ra tôi đã có thể tận hưởng cảm giác sống bên trong một tòa nhà chọc trời. Nhưng tôi được tự do ở lại đúng nơi mình đang ở — chỉ vì một lý do duy nhất: tôi tự do.

Nando Người chép chuyện. Một người mà bạn không ngờ là có tồn tại. Vậy mà anh ta có thật. Và bạn sẽ luôn tìm thấy anh ta bên trong những gì anh ta đã làm — không bao giờ bên trong những gì anh ta đã nói.

Ferdinando